

ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 3

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΕΟΣ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΣ ΝΕΑΠΟΛΙΤΗΣ

ΒΙΟΣ

Γεώργιος, ὁ Ἅγιος Πατήρ ἡμῶν καὶ νέος Ἱερομάρτυς τοῦ Χριστοῦ, τῆς ὁσιότητος τὸ πολύτιμον σκεῦος, τῶν ἱερέων ἢ κοσμιότης, καὶ τῶν Μαρτύρων ὁ ἰσοστάσιος, κατήγετο ἐκ τῆς ἐπαρχίας Νεαπόλεως, τῆς εὐρισκομένης εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ἣτις τουρκιστὶ λέγεται Νεν-Σεχέρ. Τὸ ὄνομα τοῦ χωρίου, τῆς ἰδιαίτερας δηλαδὴ πατρίδος αὐτοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη, εἶναι εἰς ἡμᾶς ἄγνωστος. Δύο χωρία· τὸ ἓν βορείως τῆς Νεαπόλεως, λεγόμενον Ντάρ· καὶ τὸ ἄλλο νοτίως, ὀνόματι Κιόρε, διεκδικοῦν τὸν θεῖον τοῦτον ἄνδρα ὡς ἴδιον βλαστόν, εἰς ποῖον δὲ ἐκ τούτων ἐγεννήθη ἢ μᾶλλον ἐβλάστησε ὡς φοῖνιξ ὑψικόρμος κατὰ τὸν Δαβίδ: *Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει*· (Ψαλμός ξα΄ 13), ἀκριβῶς δὲν γνωρίζομεν.

Ἦτο Ἱερεὺς καὶ διέπρεπεν ἐν Νεαπόλει κατὰ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα, ἐφημερεύων εἰς τὸν ἐκεῖσε Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ διαλάμπων ὡς ἀληθῆς Ἱερεὺς, καὶ λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου, ἐν ἀληθείᾳ καὶ ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ, πορευόμενος ἐν πάσαις ταῖς ἐντολαῖς καὶ δικαιώμασι τοῦ Κυρίου ἄμεμπτος. Ὁ βίος του ἦτο ἀκηλίδωτος καὶ ἄμωμος, βίος ἀληθοῦς ἱερέως, ἔχοντος τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς καὶ σκοπὸν θέμενος εἰς τὴν ἐπίγειον ζωὴν, τὴν ἐξυπηρέτησιν καὶ ἀκρινῆ ἐκπλήρωσιν τοῦ θείου θελήματος, εἰς ὃ ἔταξεν ὀλοψύχως ἑαυτόν.

Ἀγάπη, πραότης, ἀνεξικακία, ταπείνωσις, φιλαδελφία ἦσαν τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μακαρίας αὐτοῦ ψυχῆς, ἣτις κοσμουμένη διὰ τοιούτων εὐαγγελικῶν ἀρετῶν καὶ θείων προτερημάτων, ὑπηρετεῖ μετὰ πάσης προθυμίας τὸν Θεόν, ἱεουργῶν ὡς ἄλλος Ἄγγελος καὶ παντοιοτρόπως ἀνακουφίζων καὶ παραμυθούμενος, διὰ λόγου καὶ ἔργου τοὺς καταδυναστευομένους καὶ ἀπηνῶς καταδιωκομένους τότε ἀδελφοὺς ἡμῶν Ἑλληνας Χριστιανούς, ὑπὸ τῶν κρατούντων Ἀγαρηνῶν.

Τοιοιουτρόπως πολιτευόμενος ὁ θεῖος Γεώργιος, καὶ φερωνύμως γεωργῶν τὰ θεῖα χαρίσματα καὶ εὐαρεστῶν εἰς τὸν Θεόν, ἠξιώθη τοῦ μαρτυρικοῦ τέλους ὡς ἐξῆς:

Κατὰ τὸ ἔτος αψξζ΄ (1797) προσεκλήθη ἐκ Νεαπόλεως ὅπου εὐρίσκετο ὁ Ἅγιος, ὑπὸ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Μαλακοπή, ἀπέχοντος ἕξ ὥρας, διὰ νὰ ὑπάγη νὰ ἱεουργήσῃ ἐκεῖ, εἰς τινα μεγάλην ἑορτὴν, καὶ ἀγίασῃ τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς, διότι ὁ Ἱερεὺς αὐτῶν ἠσθένει ἢ ὡς ἄδεται λόγος, ἐκρύπτετο φεύγων τὴν μανίαν

τῶν Τούρκων, οἵτινες λόγῳ τῆς τότε γενομένης ἐπαναστάσεως τοῦ Ὁρλώφ, εἶχον ἐγείρει τοὺς φοβεροὺς διωγμοὺς Κάτς-Κάτς. Ἐδέχθη εὐχαρίστως ὁ θεῖος Γεώργιος τὴν πρόσκλησιν τῶν ἐν Μαλακοπῇ ἀδελφῶν Χριστιανῶν καὶ ἀναβάς ἐπὶ ὄνου, διότι ἦτο γέρων καὶ καχεκτικός, ἐπορεύετο προθύμως τὴν ὁδὸν χωρὶς νὰ σκεφθῆ τι τὸ ἀπευκταῖον, ἵνα ταχύτερον φθάσῃ εἰς τὸν προορισμὸν του. Ἄλλ' αἴφνης, ἐνῶ ἐπλησίαζε πρὸς τὴν Μαλακοπὴν, παρὰ τὴν θέσιν Κόμπια-Ντερέ, ἦτοι ῥεματιά, ἐνεφανίσθησαν πρὸ αὐτοῦ Τούρκοι ποιμένες λίαν ἐξηγριωμένοι διὰ τοὺς τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους ἀνεφέραμεν καὶ μάλιστα κατὰ τῶν κληρικῶν, οἵτινες ἐπιπεσόντες μετὰ μανίας κατὰ τοῦ πραοτάτου ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἔχοντος καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Τούρκοις φήμην Ἁγίου, ἐλήστευσαν αὐτὸν καὶ ἐγύμνωσαν καὶ τέλος ἐφόνευσαν, ἀποκόψαντες τὴν τιμίαν αὐτοῦ κεφαλὴν. Τὸ δὲ λείψανον, γυμνὸν καὶ καθημαγμένον ἀπέρριψαν εἰς τὴν παρακείμενη φάραγγα, ὁμοῦ μετὰ τῆς κεφαλῆς. Καὶ τοιουτοτρόπως ὁ θεῖος πατὴρ Γεώργιος, ὁ ὅσιος θεράπων τοῦ Κυρίου καὶ ἀληθῆς λειτουργός, καὶ ὑπηρέτης Αὐτοῦ, *ὄπεπληρωμένος καρπῶν δικαιοσύνης*, ἐπεσφράγισε τὴν καθαρὰν καὶ ἐνάρετον αὐτοῦ πολιτείαν διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ τέλους, μισθὸν λαβὼν τῆς ἱεουργίας τὴν δι' αἵματος τελείωσιν καὶ συνηριθμήθη μετὰ τῶν Ὁσίων καὶ Ἱερομαρτύρων, ὡς Ὁσιος καὶ Ἱερομάρτυς, λαβὼν παρὰ Χριστοῦ τὸν στέφανον τῆς ἀθανάτου ζωῆς.

Οἱ ἐν Μαλακοπῇ, μὴ γνωρίζοντες τὰ γεγονότα, ἀνέμενον τὴν ἄφιξιν αὐτοῦ ἐναγωνίως, ἀλλ' εἰς μάτην· ὁ ἀναμενόμενος οὐδαμοῦ ἀνεφαίνεται. Παρῆλθον τρεῖς καὶ τέσσαρες ἡμέραι, ἀλλ' ὁ ἱερεὺς δὲν ἐφαίνεται ἐρχόμενος διὰ νὰ ἀγίασῃ καὶ παρηγορήσῃ τοὺς φοβισμένους καὶ τεθλιμμένους χριστιανούς. Ἀνησυχῆσαντες τότε καὶ οἱ ἐν Νεαπόλει διὰ τὴν παρατεινομένην ἀπουσίαν αὐτοῦ, ἐξῆλθον εἰς ἀναζήτησίν του, πληροφορηθέντες δὲ καὶ ἀπὸ τοὺς ἐν Μαλακοπῇ, ὅτι δὲν μετέβη ἐκεῖ, ἠρεύνησαν κατὰ τὴν ὁδὸν καὶ ἔκπληκτοι ἀνεῦρον παρὰ τὴν προλεχθεῖσαν φαραγγώδη θέσιν τὸ τίμιον αὐτοῦ λείψανον γυμνόν, καὶ ἐκεῖ που πλησίον τὴν ἱερὰν κεφαλὴν του. Ὑπώπτευσαν τότε τὸ τί συνέβη παρὰ τῶν ἀγρίων ἐκείνων Τούρκων καὶ οἷας τιμωρίας καὶ σκληρὸν θάνατον ὑπέστη παρ' αὐτῶν ὁ ἱερός ἀνὴρ καὶ θεῖος παρήγορος αὐτῶν, ὑπὲρ τῆς τοῦ πλησίον ἀγάπης καὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ἱεροῦ καθήκοντος· *τιθεὶς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων*. Καὶ μετὰ θρήνων καὶ κλαυθμῶν διὰ τὴν ἀπώλειαν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ μετὰ πολλῶν προφυλάξεων, διὰ τὸν φόβον τῶν ἐξηγριωμένων Τούρκων, ἐκήδευσαν ἐκεῖ ὅπου ἀνεῦρον μετὰ πολλῆς σπουδῆς τὸ τίμιον λείψανον καὶ ἔθηκαν ἐπὶ τοῦ τάφου πέτραν φέρουσαν κεχαραγμένην τὴν ἐξῆς ἀπλὴν ἐπιγραφὴν: *Ἱερεὺς Γεώργιος*.

Παρῆλθεν ἔκτοτε ἀρκετὸς καιρὸς, καὶ τὸ μὲν σῶμα τοῦ θείου Γεωργίου ἀνεπαύετο ἔνθα προχείρως ἐκηδεύθη, ἡ δὲ μακαρία αὐτοῦ ψυχὴ, ἠγάλετο μετὰ

τῶν Ἀγγέλων ἐν τῷ φωτὶ τῆς δόξης τοῦ Κυρίου, ὅτε ἐν μιᾷ νυκτί, φαίνεται ἐν ὄραματι ὁ θεῖος Ἱερομάρτυς εἰς τινα γυναῖκα χήραν, εὐλαβὴ καὶ φοβουμένη τὸ Θεόν, εἰς τὴν ὁποίαν διηγήθη τὸ τί ἔπαθε καθ' ὁδὸν πορευόμενος εἰς Μαλακοπὴν, ὅτι ἐληστεύθη καὶ ἐφονεύθη παρὰ τῶν ἀγρίων ἐκείνων Τούρκων. *Καί τῳ ἡμέρᾳ*, τῆς λέγει, *νὰ ἐγερθῆς καὶ νὰ ὑπάγῃς ἀμέσως εἰς τὴν Δημογεροντίαν, διὰ νὰ ἔλθουν νὰ μὲ εὐρουν εἰς τὸν γνωστὸν σὰς τόπον Κόμπια-Ντερέ, πλησίον τῆς Μαλακοπῆς.* Ἀλλὰ ἡ γυνή, δὲν ἔδωσε σημασίαν καὶ προσοχὴν, εἰς τὸ φανέν καὶ τὸ ἴδιον ὄνειρον ἐπανελήφθη μετὰ τινας ἡμέρας. Ἐντρομος ἠγέρθη τότε ἡ εὐλαβὴς γυνή, καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν γνωστοῦ τῆς δημογέροντος, εἰς τὸν ὁποῖον διηγήθη ὅ,τι εἶδε καὶ τῆς εἶπεν ὁ φανεὶς κατ' ἐπανάληψιν Ὁσιος καὶ Ἱερομάρτυς Γεώργιος.

Ἐκ τούτου δὲν ἦτο πλέον δυνατὸν νὰ ἀναβάλουν οἱ εὐσεβεῖς Νεαπολῖται περισσότερον χρόνον τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ προστάγματος, ἀλλ' ἔσπευσαν πάντες μετὰ προθυμίας εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἱερέα Νεόφυτον, ἐφημέριον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, εἰς τὸν ὁποῖον Ναόν, ὡς προείπομεν, ἦτο ἐφημέριος καὶ ὁ Ἱερομάρτυς Γεώργιος, ὅστις Νεόφυτος διεδέχθη τὸ πατέρα του Ἱερέα Βασίλειον, συνεφημερίον ὄντα τοῦ θεοῦ Γεωργίου. Καὶ σκάψαντες τὸ πρόχειρον ἐκεῖνον τάφον ἀνεῦρον τὸ τίμιον τοῦ Ἁγίου λείψανον σῶον καὶ ἀκέραιον καὶ ἄφθαρτον καὶ πλήρες εὐωδίας καὶ χάριτος. Τὸ ὁποῖον ἀφοῦ προσεκύνησαν μετ' εὐλαβείας, χαρᾶς, καὶ μεγάλου θαυμασμοῦ, διὰ τὴν πλουσίαν ταύτην χάριν, τὴν ὁποίαν ἐκ Θεοῦ ἔλαβε, τὸ ἐτοποθέτησαν ἐντὸς ξυλίνης λάρνακος καὶ τὸ μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ προῤῥηθέντος ἱερέως Νεοφύτου, ὡς ἡγιασμένον πλέον λείψανον. Πρὸ αὐτοῦ ἔκαιε ἀκοίμητος κανδήλα καὶ πλεῖστοι προσήρχοντο καθ' ἑκάστην διὰ νὰ ψάλλουν παρακλήσεις καὶ δεηθοῦν τοῦ Ἁγίου καὶ ἀγιασθοῦν διὰ τῆς ἀγιαστικῆς χάριτος, τῆς ἐνοικουσίας εἰς τὸ ἅγιον λείψανον καὶ πολλαὶ θεραπείαι καὶ ἰάσεις καὶ ἄλλα θαύματα ἐγίνοντο εἰς τοὺς μετὰ πίστεως προσερχομένους, ἐξ ὧν γράφομέν τινα.

Εὐρισκομένου ὡς εἶπομεν τοῦ ἱεροῦ λειψάνου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως Νεοφύτου, προσήρχοντο πολλοί, τόσο ἐντόπιοι ὅσον καὶ ξένοι διὰ νὰ ψάλλουν παρακλήσεις καὶ λάβουν ἀγιασμὸν ἐξ αὐτοῦ. Ἀλλ' ἡ μεγάλη αὕτη κίνησις δὲν ἤρρεσεν εἰς τὴν Δημογεροντίαν, θεωρήσασαν τοῦτο ὡς ἐκμετάλλευσιν καὶ παρεκάλεσαν τὸν ἐν λόγῳ Ἱερέα Νεόφυτον νὰ μεταφερθῆ τοῦτο εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Οὕτω καὶ ἐγένετο καὶ εἶχον δύο κλεῖδας, ἐκ τῶν ὁποίων, τὴν μὲν μίαν ἐκράτει ἡ Δημογεροντία, τὴν δὲ ἄλλην ὁ ῥηθεις διὰ νὰ ἔρχεται τακτικῶς καὶ νὰ ἀνάπτῃ τὴν κανδήλαν του. Ἀλλ' ἡ μεταφορὰ αὕτη δὲν ἤρρεσεν εἰς τὸν Ἅγιον, διότι, μόλις παρῆλθον ὀλίγαι ἡμέραι, ἠσθένησαν ὅλα τὰ μέλη τῆς Δημογεροντίας καὶ εἶδον τὸν Ἅγιον εἰς τὸν ὕπνον των νὰ τοὺς ἐπιπλήτῃ,

διατί να μεταφέρουν τὸ ἱερὸν λείψανον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς διέτασσε νὰ τὸ μεταφέρουν πάλιν εἰς τὸ σκοτεινὸν κελλί, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ εἶχε τοποθετήσει ὁ ἱερεὺς Νεόφυτος ἐντὸς τῆς οἰκίας του. Ἐντρομοὶ, τὴν ἐπομένην ἡμέραν προσεκάλεσαν τὸν ῥηθέντα ἱερέα καὶ παρεκάλεσαν αὐτὸν νὰ μεταφερθῆ ἔν ἱερῶ πομπῇ τὸ λείψανον εἰς τὴν προηγούμενον θέσιν του.

Προσήρχετο δὲ πολλάκις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως Νεοφύτου, ἔνθα τὸ λείψανον τοῦ Ἁγίου, καὶ ὁ ἱερεὺς τῆς Μαλακοπῆς. Ἀμφότεροι δὲ ἐκαθάριζον τὴν λάρνακα καὶ ἀνεγίνωσκον τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἀγιασμοῦ, ἀλλ' ἡμέραν τινά, κρυφίως τοῦ παπα-Νεοφύτου, ἔλαβεν ὁ ἱερεὺς ἐκεῖνος μικρὸν ὄστοῦν ἐκ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου διὰ φυλακτὸν, καὶ ἀνεχώρησε. Μόλις παρῆλθον ὅμως ὀλίγαι ἡμέραι, ἠσθένησε καὶ αὐτὸς καὶ ὅλη ἡ οἰκογένειά του, συγχρόνως δὲ ἐνεφανίσθη εἰς αὐτὸν καθ' ὕπνον ὁ Ἅγιος καὶ τὸν ἐπέπληττε, διὰ τὴν θέσιν του. Τὴν ἐπομένην ἄν καὶ ἦτο ἀσθενής, διήνυσε πορείαν ἕξ ὡρῶν καὶ ἐλθὼν εἰς Νεάπολιν ἐτοποθέτησε μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὸ ὄστοῦν ὅθεν ἀφῆρεσεν αὐτό, καὶ προσηυχῆθη μετ' εὐλαβείας εἰπὼν καὶ τὰ ἐξῆς: *Ὡ εὐλογημένη Ἄγιε Γεώργιε! Δὲν ἤμην ἄξιος νὰ κρατήσω καὶ ἐγὼ ἔν μικρὸν τεμάχιον ἀπὸ τὸ ἅγιον λείψανόν σου;*

Εἶχον δὲ συνδεδεμένον μὲ ἀλυσίδα, ὄστοῦν τοῦ βραχίονος τοῦ Ἁγίου μὲ ἓνα ὀδόντα, ἅτινα ἐλάμβανον εἰς τὰς οἰκίας των ὅσοι εἶχον ἀσθενεῖς καὶ ἐθεραπεύοντο. Ποτὲ εὐσεβῆς τι γυνή, ἐπιστρέφουσα τὸν ὀδόντα τοῦ Ἁγίου, ἀπώλεσε τοῦτον καθ' ὀδόν, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ. Ἀλλὰ τίς νὰ διηγηθῆ τοὺς θρήνους καὶ ὀδυρμοὺς τῆς εὐσεβοῦς ταύτης γυναικός; Ἀλλὰ ὦ τοῦ θαύματος! μετὰ δύο ἡμέρας ἡ γυνὴ αὕτη, ἐνῶ ἀνήρχετο τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν οἰκίαν της, εὔρε παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα ἐντὸς τῶν χαλίκων, ἕκθαμβος καὶ περιχαρής, τὸ τόσον μικρὸν ἅγιον λείψανον, καὶ ἔθεσεν αὐτὸ εἰς τὴν θέσιν του.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀείμνηστοι Μητροπολίται Καισαρείας· Παῖσιος, Κλεόβουλος καὶ Ἰωάννης, οἵτινες τακτικῶς ἤρχοντο εἰς Νεάπολιν, μετ' εὐλαβείας προσεκύουν τὸ ἱερὸν τοῦ Ἁγίου λείψανον καὶ ἐθαύμαζον καὶ ὠμολόγουν τὴν χάριν τὴν ὁποίαν ἔλαβε παρὰ τοῦ Θεοῦ ὁ θεῖος πατὴρ ἡμῶν Γεώργιος, ἀναδειχθεὶς θαυματουργὸς Ἅγιος τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἀγίας Ἐκκλησίας.

Ἦλθε τέλος τὸ ἔτος 1924, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν, καὶ οἱ Ἕλληνες τῆς Καππαδοκίας ἠτοιμάζοντο νὰ ἀναχωρήσουν εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα. Ἐκαστος ἐλάμβανεν ὅ,τι πολύτιμον εἶχε καὶ ὅ,τι ἠδύνατο νὰ μεταφέρῃ. Ὁ τότε ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ἀρχιμανδίτης Ἰγνάτιος, ἐθεώρησεν ὡς πρῶτόν του καθῆκον τὴν ἀσφαλῆ μεταφορὰν τοῦ ἱεροῦ καὶ

θαυματουργοῦ καὶ ἀφθάρτου λειψάνου τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος, εὕρισκομένου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἱερέως Νεοφύτου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Λαβόντες λοιπόν, τὸ ἱερὸν λείψανον μετὰ τῶν ἄλλων σκευῶν, τὸ μετέφερον εἰς τὴν παραλίαν τῆς Μερσίνης καὶ ἐκεῖθεν ἐπεβιβάσθησαν τοῦ ἀτμοπλοίου. Ἀλλὰ κατὰ τὸ μεσονύκτιον, ἐνῶ ἔπλεον, τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου τaráσεται ὅλον, διότι εἶδον ἱερέα τινὰ νὰ ἀναμειγνύεται εἰς τὰς μηχανὰς τοῦ πλοίου, νὰ περιφέρεται καὶ νὰ διατάσῃ ὅλας τὰς ὑπηρεσίας ὡς ἔχων ἐξουσίαν καὶ ἐν τέλει νὰ ἐξαφανίζεται.

Τὴν πρωΐαν μαθὼν ταῦτα ὁ πλοίαρχος ἐπλησίασε μετὰ πολλῆς εὐγενείας τὸν Ἀρχιμανδίτην Ἰγνάτιον, διότι ἐνόμισεν ὅτι οὗτος εἶναι ὁ φανεὶς τὴν νύκταν διατάσων τὸ πλήρωμα καὶ λέγει πρὸς αὐτόν: *Σᾶς παρακαλῶ Πάτερ μου, μὴν ἀναμειγνύεσαι ἄλλην φορὰν, εἰς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ πλοίου, ὡς ἔπραξες τὴν παρελθοῦσαν νύκτα, διότι μοῦ παρεπονέθησαν οἱ ναῦται ὅτι τοὺς ἠνώχλησες.* Ἄλλ' ὁ πατήρ Ἰγνάτιος διεμαρτυρήθη ἐντόνως εἰς τὸν πλοίαρχον καὶ διαβεβαίωσεν αὐτόν ὅτι δὲν ἔχει καμμίαν εἶδησιν ἐξ ὧσων τοὺς εἶπε καὶ ὅλην τὴν νύκτα ἦτο ἐπὶ τῆς κλίνης λίαν καταπεπονημένος ἐκ τῶν πολλῶν στενοχωριῶν καὶ τῶν κόπων. Ἦλθεν ἡ ἐπομένη νύξ, καὶ πάλιν ἐμφανίζεται ὁ ἴδιος ἱερεὺς, καθὼς καὶ τὴν προηγούμενην νύκτα, διατάσων καὶ πάλιν γίνεται ἄφαντος. Ἦναγκάσθη τότε ὁ πλοίαρχος νὰ πλησιάσῃ ἐκ δευτέρου τὸν πατέρα Ἰγνάτιον καὶ νὰ ἀπευθύνῃ εἰς αὐτόν δριμείας παρατηρήσεις, ἀπειλῶν αὐτόν, ὡς δημιουργοῦντα σύγχυσιν εἰς τὸ πλήρωμα.

Μετ' ὀλίγον ὅμως ἐγείρεται μεγάλη τρικυμία καὶ θαλασσοταραχή, ἣτις ἐξακολουθεῖ μὲ μεγάλην ἔντασιν. Τὸ πλοῖον τaráσεται κλυδωνιζόμενον ὑπὸ τῶν ἀγρίων κυμάτων, τὸ δὲ πλήρωμα εἶναι ἐπὶ ποδός, προσέχον εἰς ὅλα τὰ σημεῖα διὰ νὰ προλάβῃ ἀπευκταῖόν τι. Καὶ πρὸς τὸ ἑσπέρας ἡ θύελλα μεγαλώνει, τὰ πάντα ἀνατρέπονται ἐν τῷ πλοίῳ καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δώσουν τὴν ἐξήγησιν τῆς συνεχοῦς θαλασσοταραχῆς. Εἰς τοιαύτην στιγμὴν, παρουσιάζεται ὁ πατήρ Ἰγνάτιος εἰς τὸν πλοίαρχον, λέγων εἰς αὐτόν, ὅτι εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ πλοίου εἶναι καὶ τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Γεωργίου. Πάραυτα κατέρχονται κάτω εἰς τὸ πλοῖον καὶ εὕρισκουν εἰς τὴν λάρνακα τὸ ἱερὸν λείψανον ἀναποδογυρισμένον. Τότε μετ' εὐλαβείας πολλῆς ἐτοποθέτησαν τὸ λείψανον εἰς τὴν θέσιν του, ἡ δὲ φοβερὰ θύελλα ἐκόπασε, καὶ πάντες ἐδοξολόγησαν καὶ ηὐχαρίστησαν τὸν Θεόν, καὶ τὸν θεράποντα αὐτοῦ Ἅγιον Γεώργιον, πρὸ τοῦ λειψάνου τοῦ ὁποῖου ὁ Ἀρχιμανδίτης Ἰγνάτιος ἔψαλλε παράκλησιν.

Φθάσαντες εἰς τὴν ἔλευθέραν Ἑλλάδα, τὸ ἱερὸν καὶ θαυματουργὸν λείψανον τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος παρεδόθη εἰς τοὺς Νεαπολίτας, οἱ ὅποιοι τὸ ἔτοποθέτησαν μετὰ σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας, ὡς ἱερὸν κειμήλιον καὶ ἄμισθον ἰατρεῖον πάσης ἀσθενείας εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου ἐν Νέῃ Νεαπόλει Περισσοῦ Ἀττικῆς, δεξιᾷ τῆς Σαφραμπόλεως καὶ ἄνωθεν τῆς Νέας Ἰωνίας, ἔνθα εὐρίσκεται, πηγάζον χάριν θεῖαν καὶ πλεῖστα ἰάματα, καὶ πληροῦν τὰς αἰτήσεις εἰς τοὺς μετὰ πίστεως προσερχομένους εἰς αὐτό.

Ἄπειροι εἶναι αἱ ἰάσεις καὶ τὰ θαύματα, ἃτινα ἐνήργησε καὶ πάντοτε ἐνεργεῖ ὁ Ἱερομάρτυς Ἅγιος Γεώργιος εἰς τοὺς μετὰ πίστεως ἐπικαλουμένους αὐτόν, καὶ εὐλαβῶς προσκυνοῦντας τὸ σεπτὸν αὐτοῦ λείψανον. Ἐδόξασε τὸν Θεόν, διὰ τοῦ ἐναρέτου αὐτοῦ βίου καὶ τοῦ μαρτυρικοῦ τέλους, καὶ ἀντεδοξάσθη παρὰ Θεοῦ, τοῦ δοξάζοντος τοὺς Αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας, ὡς ἀψευδῶς ἀπηγγείλατο.